

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **M. S.**, proti žalované: **Komora daňových poradců České republiky**, se sídlem Kozí 26/4, 602 00 Brno, zastoupené JUDr. Alexandrem Nettem, advokátem se sídlem Hlavní 40, 624 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Disciplinárního senátu č. XXVI Disciplinární komise žalované ze dne 17. 7. 2014, ve věci uložení disciplinárního opatření – vyškrtnutí ze seznamu daňových poradců,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Disciplinárního senátu č. XXVI Disciplinární komise Komory daňových poradců České republiky (dále také „disciplinární senát“, „disciplinární komise“), kterým byl žalobce uznán vinným z porušení povinnosti daňového poradce podle § 6 odst. 10 písm. e) a f) zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky (dále jen „zákon o daňovém poradenství“) a čl. 4 odst. 2 písm. c) a k) Stanov Komory daňových poradců (dále jen „KDP“ či „Komora“) tím, že ve stanovené lhůtě, tj. do 31. 3. daného roku,

neuhradil členský příspěvek za rok 2012, 2013 a rok 2014 ve výši 4.000 Kč, tedy neuhradil členské příspěvky v celkové výši 12.000 Kč, a současně neoznámil své aktuální kontaktní údaje pro komunikaci s Komorou. Podle ust. § 12 odst. 1 písm. d) zákona o daňovém poradenství bylo žalobci uloženo disciplinární opatření formou vyškrtnutí ze seznamu daňových poradců.

[2] Co se týče skutku týkajícího se neuhrazení členského příspěvku Komory za roky 2012, 2013 a 2014, disciplinární komise v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce byl k úhradě členských příspěvků vyzván výzvami v e-Bulletinu KDP a individuálními výzvami, dle přehledu plateb žalobce ke dni 11. 4. 2014 však kancelář KDP neevidovala u žalobce úhradu členského příspěvku za rok 2012, 2013 a 2014 ani po všech zaslaných výzvách. Tímto nekonáním se žalobce dopustil opakovaného porušení povinnosti daňového poradce stanovené v ust. § 6 odst. 10 písm. f) zákona o daňovém poradenství. V reakci na vyjádření žalobce, že jeho platby nebyly započteny na úhradu členského příspěvku, disciplinární komise konstatovala, že žalobci bylo v minulosti uloženo disciplinární opatření ve formě peněžité pokuty ve výši 40.000 Kč. Žalobce uhradil ve prospěch Komory dne 7. 11. 2012 částku 4.000 Kč, která byla v souladu s čl. 4 odst. 3 stanov Komory započtena na úhradu nejstarší splatné pohledávky Komory vůči daňovému poradci, kterou mu byla uložena pokuta. Další platba ve prospěch Komory ve výši 8.000 Kč provedená žalobcem dne 2. 6. 2014, tedy po podání disciplinární žaloby pro neplacení členského příspěvku, byla také v souladu s čl. 4 odst. 3 Stanov Komory započtena na úhradu pokuty. Ke dni rozhodování disciplinární komise tak Komora evidovala za žalobcem pohledávku ve výši 12.000 Kč z titulu neuhrazeného členského příspěvku za roky 2012, 2013 a 2014 a dále pohledávku ve výši 19.000 Kč z titulu neuhrazené části pokuty splatné dne 8. 3. 2010. Disciplinární komise tak pokládala opakované porušení zákonné povinnosti ze strany žalobce za prokázané.

[3] Druhého skutku se žalobce podle disciplinární komise dopustil tím, že neoznámil Komoře aktuální e-mailovou adresu a telefonní kontakt pro komunikaci s Komorou. Disciplinární komise uvedla, že v rámci předběžného řízení vedeného Dozorčí komisí KDP bylo prokázáno, že žalobce tuto povinnost nesplnil ke dni 11. 4. 2014. Pokud se žalobce v rámci disciplinárního řízení vyjádřil, že změnu kontaktních údajů oznámil v okamžiku, kdy k ní došlo, disciplinární senát uvedl, že z e-mailové komunikace žalobce s kanceláří Komory vyplývá, že žalobce oznámil změnu adresy a kontaktních údajů až po výzvě kanceláře Komory, a to dne 13. 5. 2014 a následně dne 3. 6. 2014. Na neaktuálnost zejména sídla kanceláře žalobce upozornila Komoru bývalá manželka žalobce e-mailem ze dne 21. 3. 2014, která kanceláři Komory dne 27. 4. 2014 sdělila aktuální telefonický a e-mailový kontakt na žalobce. Disciplinární komise uzavřela, že žalobce naplnil skutkovou podstatu disciplinárního provinění tím, že neoznámením aktuální e-mailové adresy a telefonního kontaktu pro komunikaci s Komorou závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu § 6 odst. 10 písm. e) zákona o daňovém poradenství a povinnost stanovenou v čl. 4 odst. 2 písm. k) Stanov Komory.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Ve včas podané žalobě žalobce ke skutku spočívajícímu v neoznámení změny kontaktních údajů namítal, že kontaktní údaje jako adresa trvalého pobytu, e-mailová adresa, adresa datové schránky a adresa pro doručování se neměnily, s výjimkou adresy datové

schránky, která byla zneprístupněna v důsledku napadeného rozhodnutí. Jediné kontaktní údaje, u nichž došlo ke změně, bylo číslo mobilního telefonu a adresa kanceláře. Uvedl, že změnu adresy kanceláře žalované oznámil prostřednictvím e-mailu bez zbytečného odkladu poté, co k ní došlo (13. 5. 2014), k ukončení nájemní smlouvy s manželkou na nájem sídla kanceláře v jejím domě došlo dne 9. 5. 2014. S poukazem na e-mailovou komunikaci mezi manželkou žalobce a žalovanou žalobce uvedl, že k této komunikaci docházelo v době rodinných rozporů mezi žalobcem a jeho manželkou, a že manželka byla vedena úmyslem žalobce poškodit. Žalobce má za to, že pokud oznámil jen ty změny, ke kterým došlo, a tehdy, kdy k nim došlo, postupoval v souladu se zákonem a se stanovami KDP.

[5] Žalobce namítal, že „Přehled o stavu úhrad členských příspěvků a korespondence s daňovým subjektem“ nemůže sloužit jako důkazní prostředek pro odůvodnění disciplinární žaloby v části týkající se nekontaktnosti žalobce, jelikož se jednak týká jiného bodu žaloby a jednak žalovaná s žalobcem komunikovala – pokud by byl žalobce nekontaktní, neexistovala by ani žádná korespondence s ním. Žalobce popírá tvrzení, že „*neoznámil ... aktuální e-mailovou adresu a telefonní kontakt*“, neboť např. dne 5. 2. 2014, 2. 4. 2014 a 7. 5. 2014 žalovaná zaslala žalobci na jeho e-mailovou adresu informační Bulletin, o e-mailové adrese tedy byla žalovaná informována a v kontaktu s ním ji užívala. Dále žalobce zdůraznil, že za celou dobu od zápisu do Seznamu daňových poradců nebyla komunikace žalobce a žalované vedena telefonicky, ale buď písemně, prostřednictvím e-mailu nebo prostřednictvím datové schránky. Pro úplnost uvedl, že stanovy žalované neupravují lhůtu pro plnění oznamovací povinnosti podle čl. 4 odst. 2 písm. k).

[6] K provinění spočívajícím v neuhrazení členských příspěvků žalobce uvedl, že v období od 1. 10. 2010 provedl několik plateb ve prospěch žalované, některé z nich v hotovosti vkladem na bankovní účty žalované. Žalovaná platby od žalobce dle vlastního vyjádření započítala na úhradu pokuty uložené žalobci rozhodnutím disciplinárního senátu ze dne 11. 11. 2009, a to bez ohledu na to, na jaký účet byly platby poukázány či složeny v hotovosti, i bez ohledu na to, jak byly platby označeny. Žalobce namítal, že žalovaná tím, že jednostranně započítala úhrady provedené žalobcem v hotovosti vkladem na bankovní účet žalované na nejstarší pohledávky, porušila čl. 4 odst. 3 stanov žalované. Citované ustanovení stanov, které jednoznačně určuje, které (tedy nejstarší) splatné pohledávky mají být uhrazeny bezhotovostní formou a že při jejich umořování je nutno postupovat od nejstaršího po nejmladší, neumožňuje podle žalobce jiný výklad, než že *a contrario* hotovostní platby musí být použity výlučně na úhradu běžných pohledávek, tj. že při umořování pohledávek je třeba postupovat od nejmladších po nejstarší. S odkazem na znění § 2 odst. 1 písm. a), § 2 odst. 2 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti (dále jen „zákon o omezení plateb v hotovosti“) a na § 2 odst. 1 písm. e) zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku (dále jen „zákon o platebním styku“) a § 2 odst. 4 vyhlášky č. 62/2004 Sb., kterou se stanoví způsob provádění platebního styku mezi bankami, zúčtování na účtech u bank a technické postupy bank při oprávněném zúčtování (dále jen „vyhláška č. 62/2004 Sb.“) žalobce namítal, že platby prováděné formou vkladu hotovosti na účet žalované nelze považovat za bezhotovostní úhrady (bezhotovostní platby). S ohledem na shora uvedené má žalobce za to, že se neuhrazení příspěvku za roky 2012, 2013 a 2014 nedopustil. Žalovaná tím, že v rozporu se stanovami započítávala platby žalobce na dříve uloženou pokutu, postupovala s úmyslem

vytvořit záminku pro disciplinární postih žalobce, jelikož neuhrazení pokuty není postižitelné disciplinárním opatřením, zatímco neuhrazení příspěvku ano.

[7] Konečně žalobce namítal, že jak jednání Disciplinárního senátu č. XXVI Disciplinární komise ze dne 17. 7. 2014, tak jednání Disciplinárního senátu č. XXII Disciplinární komise ze dne 11. 11. 2009 se účastnila tatáž osoba, a to Ing. J. G., která jistě mohla být ovlivněna tím, že se již v roce 2009 podílela na uložení disciplinárního opatření žalobci, jakož i tím, že žalobce plně nerespektoval závěry jednání disciplinárního senátu ze dne 11. 11. 2009. Žalovaný podle názoru žalobce postupoval v rozporu s ust. § 14 odst. 3 správního řádu. Přítomností Ing. J. G. mohlo dojít k ovlivnění jednání a rozhodnutí.

[8] S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce uzavřel, že jednání disciplinárního senátu bylo postiženo závažnými vadami. Má za to, že rozhodnutí nejen že není přiměřené závažnosti a charakteru provinění žalobce, ale má také likvidační dopad na žalobce, jak v profesionální, tak v osobnostní sféře jeho života.

III. Vyjádření žalované k žalobě, replika žalobce a vyjádření žalované k replice žalobce

[9] Ve vyjádření k žalobě žalovaná ke skutku spočívajícím v neoznámení kontaktních údajů uvedla, že z vyjádření žalobce ze dne 16. 7. 2014 vyplynulo, že na adrese kanceláře žalobce není jeho faktické sídlo, tato situace přitom trvala minimálně 15 měsíců. Z napadeného rozhodnutí plyne, že ke změně skutečného sídla došlo dříve než 9. 5. 2014, což dokládají e-maily manželky žalobce ze dne 21. 3. 2014 a ze dne 27. 4. 2014. Žalobce neoznámil své aktuální údaje neprodleně po jejich změně, ale až na výzvu žalované. Pokud žalobce namítal, že žalovaná byla informována o aktuální e-mailové adrese, žalobce tuto námitku neuplatnil v disciplinárním řízení a netvrdil, že e-mailovou adresu v předmětném období používal. Disciplinární komise při zjišťování skutkového stavu nevycházela jen z důkazů předložených dozorcí komisí, ale i z vyjádření žalobce a z e-mailové komunikace žalobce a jeho manželky s žalovanou. Disciplinární komise neměla žádný důvod pochybovat o vypovídající hodnotě nebo věrohodnosti těchto podkladů. Má tedy za to, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.

[10] Ke skutku spočívajícímu v neuhrazení členského příspěvku žalovaná uvedla, že na pokutu ve výši 40.000 Kč žalobce zaplatil 15. 6. 2010 částku 3.000 Kč, 26. 10. 2010 4.000 Kč, dne 29. 10. 2010 3.000 Kč, 30. 12. 2010 3.000 Kč, dne 7. 11. 2012 4.000 Kč, celkem tedy ke dni podání disciplinární žaloby zaplatil na pokutě 17.000 Kč a dlužil 23.000 Kč. Po podání žaloby žalobce dne 2. 6. 2014 zaplatil na pokutu částku 8.000 Kč. Žalovaná má za to, že bylo postupováno v souladu s čl. 4 odst. 3 Stanov KDP, pokud uvedené platby byly započítány na neuhrazený dluh uložené pokuty. Uvedla, že pojem „bezhotovostní platba“ je v právních předpisech zmíněných žalobcem uchopen vždy v odlišném významu přizpůsobeném účelu jednotlivého předpisu. Např. zákon o omezení plateb v hotovosti neurčuje, že vklad peněžních prostředků v hotovosti na účet u peněžního ústavu je bezhotovostní platbou, neboť takový vklad nepovažuje vůbec za platbu (§ 2 odst. 2), zákon o platebním styku rozumí bezhotovostním obchodem i situace, kdy za odlišnou měnu nakupované peněžní prostředky jsou uživateli dány k dispozici bezhotovostně. Z uvedeného je podle žalované zřejmé, že vklad peněžních prostředků v hotovosti na účet příjemce je za některých okolností právním předpisem považován za bezhotovostní transakci, za jiných okolností ne, v závislosti na účelu

regulace. Žádný z žalobcem citovaných předpisů se však netýká řešené situace a nemůže být použit k výkladu stanov KDP. Žalovaná uvedla, že pojem „bezhotovostní platba“ podle stanov musí být vykládán podle vlastního smyslu slov a podle účelu předpisu, který slouží tomu, aby platby došlé na účet žalované byly přiřazeny vždy na nejstarší pohledávku žalované. Výklad právních předpisů provedený disciplinárním senátem je proto správný a odpovídá smyslu a účelu aplikovaných norem.

[11] K námitce podjatosti žalovaná uvedla, že účast Ing. G. ve dvou řízeních vedených proti žalobci bez dalšího nezakládá důvod podjatosti. Žalobce nepodal námitku podjatosti, ačkoli byl řádně a včas seznámen s obsazením obou disciplinárních senátů a řádně poučen o svém právu, ostatně ani v žalobě neuvádí žádný právní relevantní důvod podjatosti.

[12] Žalovaná je ze všech uvedených důvodů přesvědčena, že při vydávání napadeného rozhodnutí postupovala v souladu s příslušnými právními předpisy. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

[13] V reakci na vyjádření žalované byla soudu doručena replika žalobce, v níž tento především setrval na žalobní argumentaci. K tvrzení ohledně neoznámení změny adresy kanceláře zdůraznil, že tvrzeným žalovaným skutkem, o kterém disciplinární senát rozhodoval, bylo podezření, že žalobce neoznámil aktuální e-mailovou adresu a telefonní kontakt, tento skutek pak na základě obecně formulované disciplinární žaloby žalovaná rozšířila o tvrzené neoznámení adresy kanceláře žalobce. Žalobce rozporuje tvrzení žalované, že na adrese žalobce nebylo jeho faktické sídlo, neboť tento pojem stanovy neznají. Povinnost oznámit místo trvalého pobytu i místo kanceláře žalobce respektoval, k tomu přiložil e-mail ze dne 23. 9. 2005. Tvrzení žalované, že ke změně adresy kanceláře došlo před 11. 4. 2014, považuje žalobce za nepodložené, neboť se opírá pouze o vyjádření jeho manželky, které se nemusí zakládat na pravdě. K tomu přiložil e-mail od jeho manželky ze dne 4. 1. 2015, jímž je potvrzena existence kanceláře. Žalovaná svým vyjádřením ke druhé žalobní námitce podle názoru žalobce sama potvrdila, že žalobci doručovala, že doručení proběhlo, tím je podle něj popřeno tvrzení žalované o nesdělení kontaktních údajů. K argumentaci týkající se neuhrazení členských příspěvků žalobce opětovně zdůraznil, že stanovy jednoznačně definují pravidlo, že může dojít k zápočtu plateb provedených daňovým poradcem ve prospěch KDP na jiné jeho splatné závazky pouze v případě bezhotovostních plateb a jakékoli jiné chápání tohoto ustanovení by bylo nepřipustně extenzivním. Kdyby tvůrce stanov zamýšlel do možnosti zápočtu zahrnout i hotovostní platby, stačilo by jednoduché technické opatření spočívající ve vypuštění slova „bezhotovostní“. Žalobce je toho názoru, že jedná-li daňový poradce v důvěře v text stanov, jakýkoli extenzivní výklad by znamenal podstatné narušení principu předvídatelnosti práva, který je imanentní principu právního státu. Má za to, že jednal v souladu se stanovami a v souladu s jejich textem splnil svou příspěvkovou povinnost, neboť hotovostní platby nemohly být započteny na jiné jeho splatné závazky. Co se týče definic pojmů „hotovostní“ a „bezhotovostní“, žalobce k replice přiložil informace peněžních ústavů vedoucích účty žalované (ČSOB, Komerční banka), v nichž jsou jasně definovány podmínky, za kterých tyto ústavy považují platby za hotovostní. Žalobce odmítá výklad žalované, že bezhotovostní platbou je jakákoli platba provedená v jeho prospěch. K námitce podjatosti žalobce doplnil, že jako účastník řízení neměl povinnost namítat podjatost, naopak povinnost zabývat se možnými konflikty podjatosti má *ex officio* správní orgán.

[14] V reakci na repliku žalobce bylo soudu doručeno vyjádření žalované, v němž uvedla, že považuje za zavádějící tvrzení žalobce, že tím, že žalobci byly doručovány výzvy formou osobního dopisu, je popřeno tvrzení o nesdělení kontaktních údajů. Zdůraznil, že doručování výzev k zaplacení členského příspěvku probíhalo způsobem běžným pro vymáhání pohledávek žalované (na e-mail, obyčejnou poštou). Protože se žádný z přípisů žalované nevrátil, považovala je za doručené. Samotné odesílání výzev na poslední známou adresu nemůže prokazovat, že žalobce má na této adrese skutečné sídlo a splnil svou oznamovací povinnost. Naopak skutečnost, že žalobce na výzvy nereagoval, byla důvodem vzniku podezření, že evidované kontaktní údaje nejsou aktuální a žalobce porušil svou oznamovací povinnost. Podezření bylo následně potvrzeno e-maily manželky žalobce, majitelky nemovitosti, kde žalobce měl mít kancelář.

IV. Ústní jednání

[15] Při jednání dne 24. 3. 2017 žalobce předmět sporu vymezil tak, že je mu žalovanou vytýkáno spáchání dvou deliktů, což vedlo k jeho vyškrtnutí ze seznamu daňových poradců. Spáchání obou skutků, tedy neoznámení kontaktních údajů a nezaplacení členských poplatků, žalobce dle svého názoru vyvrátil. Žalovaná přitom nerespektovala své vlastní stanovy a postupovala nesprávně při započítávání plateb. Dle žalobce došlo i k porušení správního řádu účastí podjaté osoby při rozhodování věci.

[16] Žalovaná při ústním jednání odkázala na své písemné vyjádření k věci.

V. Posouzení věci soudem

[17] Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí disciplinární komise, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[18] Podstatou projednávané věci je posouzení postupu žalované, která vůči žalobci jako daňovému poradci uplatnila svoji disciplinární pravomoc a uložila mu disciplinární opatření ve formě vyškrtnutí ze seznamu podle ust. § 12 odst. 1 písm. d) zákona o daňovém poradenství, jenž stanoví: „*Za závažné nebo opětovné porušení povinnosti podle tohoto zákona, zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu daňovým poradcem (dále jen "disciplinární provinění") může komora daňovému poradci uložit, nejde-li přitom o trestný čin, některé z těchto disciplinárních opatření: [...] d) vyškrtnutí ze seznamu.*“

[19] Z citovaného ustanovení je zřejmé, že disciplinární opatření lze uložit jen v případě disciplinárního provinění, kterým se podle jeho legální definice rozumí mj. opakované porušení povinnosti daňového poradce nebo porušení této povinnosti závažným způsobem. Práva a povinnosti daňového poradce přitom normuje zákon o daňovém poradenství v § 6. Žalobci bylo uloženo disciplinární opatření jednak za porušení povinnosti daňového poradce dle ust. § 6 odst. 10 písm. e) zákona o daňovém poradenství a dle čl. 4 odst. 2 písm. k) Stanov Komory, a jednak za porušení povinnosti daňového poradce dle ust. § 6 odst. 10 písm. f) zákona o daňovém poradenství a dle čl. 4 odst. 2 písm. c) Stanov Komory.

[20] Podle § 6 odst. 10 písm. e) zákona o daňovém poradenství je daňový poradce povinen neprodleně oznámit komoře zejména sídlo kanceláře a jejích poboček, den zahájení výkonu daňového poradenství, jakož i další změny v údajích uvedených daňovým poradcem v žádosti o vykonání kvalifikační zkoušky nebo její části nebo uvedených v seznamu.

[21] Podle § 7 odst. 1 zákona o daňovém poradenství do seznamu komora zapisuje mj. jméno a příjmení, přičemž Komora může stanovit, že do seznamu se zapisují i další potřebné údaje.

[22] Podle čl. 5 Stanov KDP do seznamu daňových poradců Komora zapisuje nebo ukládá mj. sídlo kanceláře (popřípadě pobočky) a e-mailovou adresu a telefonní kontakt pro komunikaci s Komorou.

[23] Podle čl. 4 odst. 2 písm. k) Stanov Komory je člen Komory povinen oznámit Komoře e-mailovou adresu a telefonní kontakt pro komunikaci s Komorou.

[24] Porušení povinnosti daňového poradce dle ust. § 6 odst. 10 písm. e) zákona o daňovém poradenství a dle čl. 4 odst. 2 písm. k) Stanov Komory se žalobce dle výroku napadeného rozhodnutí dopustil tím, že neoznámil aktuální kontaktní údaje pro komunikaci s Komorou. Z odůvodnění rozhodnutí potom vyplývá, že skutkovou podstatu disciplinárního provinění naplnil tím, že ke dni 11. 4. 2014 neoznámil aktuální e-mailovou adresu a telefonní kontakt pro komunikaci s Komorou, a změnu adresy kanceláře oznámil až po výzvě kanceláře Komory dne 13. 5. 2014.

[25] Třebaže žalobce v žalobě namítal, že nepochybil, pokud oznámil jen ty změny, ke kterým došlo (změnu adresy kanceláře) a to tehdy, kdy k nim došlo (13. 5. 2014), soud má ve shodě se žalovanou za to, že žalobce aktuální kontaktní údaje Komoře neoznámil.

[26] Pokud jde o telefonní kontakt, v průběhu předběžného řízení vedeného Dozorčí komisí KDP bylo prokázáno (viz „Přehled o stavu úhrad členských příspěvků a korespondence s daňovým poradcem ke dni 11. 4. 2014“), že ke dni 3. 3. 2014, kdy byl proveden pokus o telefonát KDP žalobci, byl jeho telefon nefunkční. Žalobce ostatně v žalobě sám připustil, že u čísla jeho mobilního telefonu došlo ke změně, aniž by tuto změnu Komoře oznámil. Neoznámení aktuálního telefonního čísla má proto soud za prokázané.

[27] Soud neshledal důvod, proč by „Přehled o stavu úhrad členských příspěvků a korespondence s daňovým subjektem“ nemohl sloužit jako důkazní prostředek k prokázání skutku spočívajícího v neoznámení kontaktních údajů. Pokud Komora při prověřování plnění povinnosti daňového poradce (placení členských příspěvků) zjistila porušení jiné povinnosti daňového poradce, dle názoru soudu jí nic nebránilo stejný důkazní prostředek použít k prokázání obou porušených povinností.

[28] Neobstojí rovněž námitka, že stanovy KDP neupravují lhůtu pro plnění oznamovací povinnosti podle čl. 4 odst. 2 písm. k). Povinnost oznámit změny v údajích uvedených v seznamu daňových poradců, mezi které patří rovněž telefonní kontakt či e-mailová adresa, neprodleně, je totiž stanovena přímo zákonem.

[29] Namítal-li žalobce, že tvrzení žalobce o nesdělení kontaktních údajů je popřeno vyjádřením žalované, že žalobci byly doručeny výzvy k zaplacení členského příspěvku formou dopisů, soud konstatuje, že skutečnost, že žalobci byly zasílány výzvy k zaplacení, nijak neprokazuje ani nevyvrací, zda žalobce splnil svou oznamovací povinnost či nikoliv.

[30] Pokud se jedná o adresu kanceláře, žalobce v žalobě tvrdil, že dne 9. 5. 2014 došlo k ukončení nájemní smlouvy s manželkou a že změnu adresy oznámil Komoře e-mailem bez zbytečného odkladu poté (13. 5. 2014). Soud však na základě studia správního spisu zjistil, že ke změně adresy došlo dříve než 9. 5. 2014. Na neaktuálnost adresy kanceláře žalobce (Z. 239, S.) upozornila Komoru manželka žalobce již e-mailem ze dne 21. 3. 2014, v němž uvedla, že na uvedené adrese se nachází nemovitost v jejím výlučném vlastnictví a že žalobce se zde nezdržuje ani zde nepodniká. Žalobce se sice v žalobě snažil sdělení jeho manželky znevěrohodnit s ohledem na rodinné rozpory, tato svá tvrzení však ničím konkrétním nepodložil. Naopak lze konstatovat, že i vyjádření samotného žalobce v průběhu disciplinárního řízení jsou se sdělením jeho manželky v souladu, když i z nich vyplývá, že žalobce na uvedené adrese již dříve nepobýval. V e-mailu ze dne 2. 5. 2014 žalobce v reakci na výzvu Komory požádal o zrušení sídla kanceláře na adrese Z. 239, S., z toho je zjevné, že nejpozději dne 2. 5. 2014 se na uvedené adrese kancelář nenacházela. Rovněž z vyjádření žalobce k disciplinární žalobě ze dne 16. 7. 2014 (*„jelikož má adresa Z. 239, S. byla do doby její změny v nájmu u mé manželky, se kterou jsem cca 15 měsíců v jednání o rozvodu, nemohu se 100% jistotou zaručit, že jsem byl informován o všech oznámeních poštou doručovaných písemností“*) vyplývá, že se na zmíněné adrese kancelář žalobce fakticky nenacházela, a to zřejmě po dobu několika měsíců. Na základě uvedených skutečností má proto soud za prokázané, že ke změně adresy kanceláře došlo dříve než 9. 5. 2014, jak tvrdí žalobce, a pokud žalobce novou adresu kanceláře Komoře sdělil dne 13. 5. 2014, neučinil tak neprodleně po změně, ale až v reakci na výzvu Komory ze dne 2. 5. 2014. K tomu soud dodává, že pojem sídla daňového poradce je definován v § 6 odst. 12 zákona o daňovém poradenství, kterážto definice dle názoru soudu svědčí spíše o tom, že se v daném místě měla kancelář daňového poradce také reálně nacházet, o čemž však okolnosti případu nesvědčí.

[31] Co se týče tvrzení, že žalobce neoznámil Komoře aktuální e-mailovou adresu, Disciplinární komise měla nesplnění této povinnosti za prokázané v rámci předběžného řízení vedeného Dozorčí komisí KDP, přitom odkázala na „důkaz č. 21“, kterým je podle seznamu provedených důkazů „Vyjádření daňového poradce ze dne 15. 7. 2014, doručené KDP ČR 16. 7. 2014“. Na základě studia správního spisu však soud zjistil, že prokazovaná skutečnost z tohoto důkazního prostředku nevyplývá, jelikož žalobce se otázkou neoznámení e-mailové adresy ve vyjádření ze dne 15. 7. 2014 vůbec nezabýval. Jelikož disciplinární komise svůj závěr kromě odkazu na „důkaz č. 21“ nijak blíže nerozvedla, a skutečnost, že žalobce neoznámil aktuální e-mailovou adresu, resp. že by se e-mailová adresa žalobce změnila, nevyplývá ani z žádného jiného provedeného důkazního prostředku, je soud nucen konstatovat, že v této části napadené rozhodnutí nemá oporu ve spisu.

[32] Ani skutečnost, že nebylo prokázáno, že žalobce Komoře neoznámil aktuální e-mailovou adresu, však nic nemění na tom, že žalobce neoznámil změnu adresy kanceláře a aktuální telefonní číslo. O naplnění skutkové podstaty disciplinárního provinění závažným porušením povinnosti uložené mu ust. § 6 odst. 10 písm. e) zákona o daňovém poradenství a

čl. 4 odst. 2 písm. k) Stanov KDP tím, že neoznámil aktuální kontaktní údaje pro komunikaci s Komorou, tak nemůže být pochyb.

[33] Soud neshledal důvodnými ani námitky směřující proti skutku spočívajícím v neuhrazení členských příspěvků.

[34] Podle ust. § 6 odst. 10 písm. f) zákona o daňovém poradenství je daňový poradce povinen platit komoře členský příspěvek, a to ve výši a lhůtě stanovené ve stanovách komory. Tato povinnost je dále rozvedena v čl. 4 odst. 2 písm. c) Stanov KDP, podle něhož je člen Komory povinen uhradit členský příspěvek Komoře ve lhůtě do 31. 3. daného roku.

[35] Žalobce stavěl svou žalobní argumentaci na tom, že žalovaná postupovala v rozporu s čl. 4 odst. 3 Stanov KDP, pokud všechny platby, které žalobce uhradil na účet žalované, započítala na nejstarší pohledávky (na dříve uloženou pokutu) a nikoli na úhradu členských příspěvků, bez ohledu na to, zda byly uhrazeny v hotovosti na účet žalované, jelikož toto ustanovení Stanov je aplikovatelné pouze na bezhotovostní platby, kam vklady hotovosti na účet nespádají. Žalovaná má naproti tomu za to, že postupovala v souladu s čl. 4 odst. 3 Stanov, pokud platby žalobce ze dne 7. 11. 2012 a ze dne 2. 6. 2014 započítala na neuhrazený dluh uložené pokuty.

[36] Podle čl. 4 odst. 3 Stanov KDP se jakákoliv bezhotovostní platba člena ve prospěch Komory započítává na úhradu nejstarších splatných pohledávek Komory vůči tomuto členovi.

[37] Argumentaci žalobce, že s ohledem na znění čl. 4 odst. 3 Stanov KDP není možné započítat na nejstarší pohledávky platby provedené formou vkladu hotovosti na účet, soud nepřisvědčil. Pokud žalobce s poukazem na znění různých právních předpisů tvrdil, že vklady hotovosti na účet nelze považovat za bezhotovostní platby, soud konstatuje, že v českém právním řádu neexistuje univerzálně použitelná definice pojmu „bezhotovostní platba“. Tento nebo obdobné termíny jsou v různých právních předpisech definovány různě s ohledem na účel toho kterého právního předpisu, žádná z žalobcem uváděných definic však není aplikovatelná na nyní projednávanou věc.

[38] Zákon o omezení plateb v hotovosti sice v 2 odst. 1 písm. b) obsahuje definici pojmu „bezhotovostní platba“, tato definice je však výslovně použitelná pouze pro účely tohoto zákona. Stejně tak je výslovně stanoveno, že pro účely tohoto zákona se vklady peněžních prostředků v hotovosti na vlastní účet nebo na cizí účet u peněžního ústavu, nebo jejich výběr, nepovažují vůbec za platbu, aniž by z tohoto ustanovení bylo možno dělat jakékoli obecné závěry o povaze vkladu hotovosti na účet. Ani definice „bezhotovostního obchodu“ ve smyslu § 2 odst. 1 písm. e) zákona o platebním styku, není na danou věc aplikovatelná. Za prvé se jedná o definici pojmu „bezhotovostní obchod s cizím prvkem“, nikoli pojmu „bezhotovostní obchod“, a za druhé z této definice (*bezhotovostním obchodem s cizí měnou se pro účely tohoto zákona rozumí nákup nebo prodej peněžních prostředků v české nebo cizí měně za peněžní prostředky v jiné měně, jestliže jsou peněžní prostředky od uživatele přijaty nebo uživateli dány k dispozici bezhotovostně*), vyplývá, že pro naplnění „bezhotovostního“ charakteru obchodu postačí buď přijetí peněžních prostředků, nebo jejich dání k dispozici bezhotovostním způsobem. Tato definice by tedy nekorespondovala s názorem žalobce, že vklad hotovosti na účet nelze považovat za bezhotovostní platbu, ale naopak by podporovala

závěr, že s ohledem na to, že vklad hotovosti na účet má jeho příjemce k dispozici bezhotovostně, je možné tyto druhy plateb považovat za bezhotovostní. Konečně neobstojí ani odkaz na definici „bezhotovostního platebního styku“ v § 2 odst. 4 vyhlášky č. 62/2004 Sb., jelikož tato vyhláška byla ke dni 28. 6. 2011 zrušena.

[39] Soud má za to, že právní řád nestanoví jasné pravidlo, zda se vklady hotovosti na účet příjemce řadí mezi hotovostní nebo bezhotovostní platby, a uspokojivou odpověď na tuto otázku nedává ani teorie. Vklad hotovosti na účet je nejčastěji považován za částečně hotovostní platbu či za hotovostní platbu s bezhotovostním prvkem.

[40] I kdyby soud přistoupil na argumentaci žalobce, že vklad hotovosti na účet je nutno považovat za hotovostní platbu, nemohl se ztotožnit s jeho názorem, že znění čl. 4 odst. 3 Stanov KDP neumožňuje jiný výklad, než že na starší pohledávky lze započítávat pouze bezhotovostní platby a že hotovostní platby lze započítávat pouze od nejmladších pohledávek po nejstarší. Citovaný článek Stanov stanoví toliko pravidlo pro započítávání bezhotovostních plateb a nevyplývají z něj žádná pravidla pro přijaté hotovostní platby.

[41] Soud se ztotožnil s argumentací žalované, že pojem „bezhotovostní platba“ v čl. 4 odst. 3 Stanov musí být vykládán v souladu s účelem a smyslem tohoto ustanovení, kterým nepochybně je, aby všechny platby došlé na účet Komory byly započteny vždy na nejstarší pohledávky žalované vůči daňovému poradci, a to bez ohledu na to, jakým způsobem byly platby na účet žalované zaslány (zda ve formě vkladu hotovosti na účet v bance, poštovní poukázkou na účet, ve formě bezhotovostního příkazu k úhradě či jinak). Z citovaného ustanovení totiž nevyplývá, že a proč by mělo být s různými platbami došlými na účet žalované zacházeno různě.

[42] Obdobné pravidlo, tedy že plnění osoby dlužné z několika závazků se započte nejdříve na závazek nejdříve splatný, vyplývá ostatně i z obecně aplikovatelných ustanovení občanského zákoníku (§ 1933 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dle něhož platí, že *„je-li dlužník dlužen z několika závazků k plnění stejného druhu a neurčí-li při plnění, na který dluh plní, započte se plnění nejprve na závazek, o jehož splnění věřitel dlužníka již upomenul, jinak na závazek nejméně zajištěný. Při stejné míře zajištění několika závazků se plnění započte nejprve na závazek nejdříve splatný.“* Výklad učiněný disciplinární komisí se proto neodchyluje ani od obecných pravidel pro započítávání plateb v případě více závazků.

[43] Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že žalobce byl k úhradě členských příspěvků za roky 2012, 2013 a 2014 vyzýván opakovanými výzvami v e-Bulletinu KDP a rovněž individuálními výzvami adresovanými přímo žalobci. Ve vyjádření k disciplinární žalobě ze dne 15. 7. 2014 žalobce připustil, že v tomto bodě je disciplinární žaloba částečně oprávněná, ale že platby ve prospěch KDP poukazoval, tyto však byly použity na úhradu pokuty vyměřené v předcházejícím disciplinárním řízení. Ve vyjádření rovněž uvedl, že *„... si je vědom toho, že za situace, kdy jsou pravidla pro užití a započtení plateb ve prospěch KDP ČR nastavena tak jak jsou, je dlužníkem. Nicméně tento fakt není způsoben jen a pouze jeho liknavostí a již vůbec ne úmyslem – je z podstatné části způsoben i tím, že v důsledku majetkových a finančních požadavků manželky se mu nedostává dostatek prostředků na včasnou úhradu všech jeho závazků.“* Jednání disciplinárního senátu se nezúčastnil.

[44] Lze tedy konstatovat, že námitku uplatněnou v žalobě, dle níž žalovaná při započítávání uhrazených plateb postupovala v rozporu se Stanovami KDP, žalobce v průběhu disciplinárního řízení neuplatnil a tato se objevuje poprvé v podané žalobě. Z vyjádření žalobce z průběhu řízení přitom vyplývá, že žalobce si byl vědom jak existence dluhu na členských příspěvcích, tak byl srozuměn se zavedenými pravidly pro započítávání plateb členů Komory. Nesplácení dluhů odůvodnil toliko špatnou finanční situací. Z tohoto hlediska se jeho žalobní argumentace, kdy teprve po uložení disciplinárního opatření vyškrtnutím ze seznamu daňových poradců začal zpochybňovat oprávněnost započtení uhrazených plateb na nejstarší pohledávky, jeví účelovou.

[45] Ze všech shora uvedených důvodů má soud za prokázané, že žalobce členské příspěvky za rok 2012, 2013 a 2014 nezaplatil, čímž porušil povinnost uloženou mu ust. § 6 odst. 10 písm. f) zákona o daňovém poradenství a čl. 4 odst. 2 písm. c) Stanov Komory. Pokud žalobce žalované uhradil dne 7. 11. 2012 částku 4.000 Kč a dne 2. 6. 2014 částku 8.000 Kč, žalovaná postupovala správně a v souladu s účelem Stanov i obecných pravidel, když tyto platby započítala na úhradu dříve splatné pohledávky vůči žalobci.

[46] Konečně soud nepřisvědčil ani námitce týkající se podjatosti Ing. J. G. Soud se ztotožnil se žalovanou, že pouhá účast Ing. G. na rozhodování ve dvou řízeních vedených proti žalobci sama o sobě, bez ohledu na konkrétní okolnosti, nezakládá důvod podjatosti. Žalobce přitom v žalobě neuvádí žádné konkrétní argumenty, na základě nichž by bylo možné podjatost této osoby v daném případě dovodit. Soud připouští, že správní orgány, resp. úřední osoby jsou povinny posuzovat okolnosti nasvědčující tomu, že mají s ohledem na svůj poměr k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti, z úřední povinnosti, pokud však takové okolnosti neshledají a ani účastník řízení námitku podjatosti nevznesl, nejsou povinny o těchto skutečnostech účastníky informovat.

[47] Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí disciplinárního senátu není přiměřené závažnosti a charakteru provinění žalobce a že má na žalobce likvidační dopad, tato námitka nemůže obstát pro svou obecnost.

[48] Pouze na okraj pak soud k dokreslení věci poznamenává, že těžkostmi při doručování žalobci (a tedy i při získání příslušných kontaktních informací) nebylo poznamenáno jen disciplinární řízení před žalovanou, ale rovněž řízení před Krajským soudem v Brně a jemu předcházející řízení před Okresním soudem v Kladně.

VI. Závěr a náklady řízení

[49] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[50] O nákladech řízení bylo rozhodnuto postupem podle ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti

nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (žalovaná náhradu nákladů řízení nadto ani nepožadovala).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. 3. 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu